

Poëziewandeling

Ontdek vanaf woensdag 25 januari deze poëtische en rolstoelvriendelijke wandelroute van ongeveer 3 km.

De wandeling kadert in de Poëzieweek (van 26 januari tot en met 1 februari).

Laat je onderweg verrassen door verschillende mooie gedichten rond de thema's migratie, hoop en vriendschap.

De papieren wandelroute kan je ophalen in de bibliotheek op het Dorpsplein (ook het startpunt van de wandeling), de vrijetijdsbalie aan het Bruggeske en het opvangcentrum van Fedasil in de Kazerneweg.

Je kan de wandeling en gedichten ook downloaden via www.cckapellen.be.

De gedichten blijven zeker hangen tot en met 15 april.

Landverhuizers

We zwaaien uit
al wat niet op de rug kan
de tuba, de moestuin, de badkuip
die bij gebruik als een walvis door het huis zong

de boot vertrekt ook zonder ons aan boord
we binden onze heimwee aan bolders
wapperen naar de kade waar bekenden en onbekenden
versmelten tot boter, een vetlaagje op het water

hoe bespeel je voor het laatst een tuba
zulke vragen dobberen in onze magen
terwijl onze ogen opnieuw aan straten wennen

valiezen niezen, een brievenbus kleppert
een nieuwe naam, ergens tussen onze kiezen
krult onze moedertaal zich in winterslaap

alsof het oude liedjes zijn
sommen we verre vrienden op
die we kaartjes schrijven en soms ook brieven
die we soms versturen en soms ook niet

Carmien Michels i.o.v. Curieus (2017)

Poëziewandeling

**Steeds kan je op hen rekenen,
je telt ze op één hand,
ze zorgen als je bijna valt
toch dat je veilig landt.**

**Ze zijn er ook bij afstand,
vrienden blijven altijd dicht,
bedankt om zo te stralen,
jullie maken 't donker licht.**

#lizismore

Uit: Een handjevol vriendschap (Pelckmans, 2022), Liz is More

Poëziewandeling

WEERLOOS

Mijn huis is niet waar ik nu woon
het is de plek waar ik niet ben
het heeft geen muren
geen ramen
en geen grond

Mijn huis ligt in mijn hoofd
in mijn verleden
of liever gezegd
het is zelf een verleden
net als ik

Ali Albazzaz is in 1958 geboren in Irak en schrijft sinds 1997 in het Nederlands.

Uit: Hoop, Gedichten over grenzen, Amnesty International (Bekking & Blitz, 2016)

Poëziëwandelings

A. Abid

bewoner Fedasil Kapellen

Een vluchteling zijn, is als het gewicht van een rots op mijn dunne en jonge schouders.

Ik ben op een eenrichtingsweg en heb geen energie om verder te gaan maar kan niet meer terug.

مسافري لکه ډېر دروند بار زما په نازکو اوږو ده
او زه په یو طرفه لاره
نه د وړاندې تگ وس لرم او نه بېرته گرځېدلی شم

A. Abid is een Afghaanse, niet-begeleide minderjarige bewoner van Fedasil Opvangcentrum Kapellen
Hij is 16 jaar en arriveerde in maart 2022 in Kapellen.

Poëziëwandelring

Weggefokt

En dat is het trieste deel van het verhaal:
in dit land waar je tussen regen
en hagelbui het leven zag, zal je een vreemde blijven.
Verraden door je naam
of kleur of oogopslag, altijd een vreemde,
je kinderen tot vijf generaties ver
vreemden – tot het amberen licht uit hun ogen weggefokt.
In hen rest niets
van je achterland tenzij een handvol genen op onzichtbare
touwladders.

Wie vroeger goed was in klimmen laat zich niet doldraaien,
weet dat touwladders
bij hun terugslag altijd een klap in het gezicht verkopen.
Of vergis ik me, kijk omhoog
daar laten onze voorouders de touwen vieren,
daar zijn we vrijdagen in circustenten
die van de ene sport naar de andere springen, polsen en enkels
vastgrijpen alsof
we samenvallen met onze roots en balanceren tussen afwijzen
wat we herinneren
en beminnen.

Uit: We komen van ver (Polis, 2017), Carmien Michels

Poëziewandeling

Al lijkt de wereld troebel,
weet jij niet goed waarheen,
voel dan dat ik er ben voor jou,
je bent hier niet alleen.

#lizismore

Uit: Een handjevol vriendschap (Pelckmans, 2022), Liz is More

Poëziewandeling

KIJK

Ze had de hand van haar vader stevig vastgehouden,
de boot schommelde maar maakte haar niet misselijk.

Haar vader werkte elke dag in de goudmijn,
daarom had hij korreltjes in zijn hand,
korrels die niet weggingen hoe hard je ook boende.

Maar nu gingen ze weg, haar vader en zij,
er was niets meer om voor te blijven.

's Avonds kwamen ze bij het strand,
haar vader kneep haar hand
en toen ze hem losliet
zag ze wat ze van hem had gekregen.

Ze zwaaide met haar handen in de lucht:
'Kijk papa, kijk
ik geef de lucht gouden strepen.'

Aaron is een dichter uit Jordanië.

Uit: *Hoop, Gedichten over grenzen, Amnesty International (Bekking & Blitz, 2016)*

Poëziewandeling

Het begon

Het begon in 2012 bij de Syrische jongen
die een oude auto ombouwde
zodat hij zich in de passagiersstoel kon verbergen
de stopborden bij de bareel de grensmensen de honden
die zelfs het kloppend bloed in zetels ruiken
die als de chauffeur niet had geschreeuwd
met hun tanden zowel het leer van de zetel
als zijn huid hadden opengereten

Het begon in 1994 bij de Rwandese vrouw
die haar kinderen de boot in duwde
de sterrenhemel als houvast
het kloppend bloed het klotsend water
de vrachtwagen de snelwegen die onder hen door donderden
de stangen in hun rug de ruwe handen
de zoektocht naar asiel een paar papieren
die onbetaalbaar onbeschikbaar onbereikbaar bleken

Het begon in 1883 bij het Poolse gezin
dat met de Red Star Line naar Canada zou varen
maar de tickets waren vervalst
ze zaten vast in Amsterdam
in lompen gehuld hun geld vergooid
geen petroleumlamp geen toekomstplan
en dan opeens een helpende hand
die hen optrok en onderdak bood

Het begon veel vroeger
toen mijn Spaanse bet-bet-bet-betovergrootmoeder
haar belagers neerstak
het kloppend bloed uit hun aders zag stromen
ze van hun beurs beroofde en de stad uit trok

Het begon eigenlijk al veel vroeger
toen uw Egyptische voorvader de rol van de slaaf doorbrak
in een vissersbootje het juk van de farao afschudde
de sterrenhemel als houvast
het kloppend bloed het klotsend water

Het stopt niet met Europa
die haar grenzen aan een stier met rode vlag verkocht
Het stopt niet met reddingsmissies als mensensmokkel afgeblaft
Het stopt niet met de haatkreet die op de volgende aanslag wacht
Het klopt niet de Middellandse Zee als massagraf

Het begon bij een Syrische jongen
die vandaag in zijn godvergeten land het leven laat
het bloed dat uit zijn aders vloeit klopt een laatste maal sneller
wil iets vertellen over een reis die lang geleden
onze aders onze voorvaders
met elkaar verbond

Uit: We komen van ver (Polis, 2017), Carmien Michels

Poëziewandeling

Ik wens je iemand die zacht lacht,
je hart met liefde streelt,
die zonder te verpinken
't laatste koekje met je deelt,
die jou een warme hand toereikt
wanneer het tegenslaat,
gewoon een echte vriend,
die zomaar vraagt hoe 't met je gaat.

#lizismore

Uit: Een handjevol vriendschap (Pelckmans, 2022), Liz is More

Poëziewandeling

LIEDJE

Stuur me een brief
geef me een uitzicht

maak me een mantel
schrijf me een gedicht

breek me een steen
maak me een poort

stuur me een ster
geef me een woord

bouw me een cel
met vier wanden licht

schenk me de vrijheid
van jouw gezicht

Anoniem - een vluchteling uit Libië.

Uit: *Hoop, Gedichten over grenzen, Amnesty International (Bekking & Blitz, 2016)*

Poëziewandeling

Jij doet mijn hart
dansen en zingen,
jij opent en heelt het
en nog veel meer dingen.

Jij bent de lijm,
maakt mijn hoekjes zacht,
echt, jij bent de reden
dat mijn hart weer lacht.

#lizismore

Uit: Een handjevol vriendschap (Pelckmans, 2022), Liz is More

Poëziewandeling

A. Abid

bewoner Fedasil Kapellen

Ik ben als een groen blaadje dat vroegtijdig
van de boomtak is getrokken.

De wind heeft me ver meegenomen.

Geeft iemand om dit blaadje?

زه لکه شنه پانه بي وخته غوندي له ونې بېله شومه
هوا تري لري يورم
نو خپله فکر وکړه زما په حال باندي
عبدالحي عابد

A. Abid is een Afghaanse, niet-begeleide minderjarige bewoner van Fedasil Opvangcentrum Kapellen
Hij is 16 jaar en arriveerde in maart 2022 in Kapellen.

Poëziewandeling

GEZEGEND

Het leven ademt in mijn oor,
vangt me op als ik val en troost me
na iedere huilbui.

De lach kleurt mijn blik,
hijst me boven de pijn en fluistert
briesjes in mijn hart.

De hoop sleept me naar voren,
stroomt in mijn aderen en kust me
wanneer de slaap me verlaat

Ik ben gezegend met de adem
van het leven, de kleur van
de lach en de hoop.

Ik ben gelukkig.

Nafiss Nia (1968) is in 1992 gevlucht uit Iran.

Ze studeerde filmkunde in Amsterdam en puliceerde scenario's en gedichten.

Uit: *Hoop, Gedichten over grenzen, Amnesty International (Bekking & Blitz, 2016)*

Poëziewandeling